

РЕШЕНИЕ

№ 605

гр. София, 04.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 10.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9874** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по иск с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), предявен от М. С. Д. против Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за обезщетение на неимуществени вреди в размер на 3000 лв. Вредите се сочат за претърпени в периода от 07.08.2020г. до 07.11.2020г. от заповед за задържане на лице № 225зз-1020/07.08.2020г., издадена от полицейски орган от 01 РУ на СДВР, отменена като незаконосъобразна. Ищецът твърди, че неправомерното му задържане му дълбоко го наранило и му причинило психически и душевни страдания. Седмици след задържането не можел да се адаптира към нормалния живот, което довело до влошаване на здравето му. Почувствал се унижен и обиден от факта, че като мирно протестиращ гражданин бил лишен от конституционното си право на мирен протест. Връщането към спомена допълнително му причинява емоционален стрес. Обезщетението се претендира заедно със законната лихва върху сумата, считано от датата на задържането - 07.08.2020г., до окончателното ѝ изплащане.

Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва иска като неоснователен. Прокурорът намира, че исковата претенция е недоказана.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав намира, че искът е допустим, като предявен от активно

легитимирано лице срещу надлежен ответник съгласно чл.205, ал.1 АПК – СДВР е юридическо лице на основание чл.37, ал.2 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Разгледан по същество, искът за обезщетяване на неимуществени вреди е отчасти основателен.

Съгласно констатация, направена в открито съдебно заседание на 10.11.2021г., по представеното АХД № 10334/2020г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 116 състав, делото е било образувано по жалба на М. С. Д. против заповед за задържане на лице № 225зз-1020/07.08.2020г., издадена от полицейски орган от 01 РУ на СДВР. Заповедта е била отменена с решение от 02.04.2021г., постановено по делото. Видно от приложените по делото съобщения, ответникът е бил уведомен за решението на 11.05.2021г., а ищецът - на 17.05.2021г. Доколкото не се установява, нито се твърди решението да е било обжалвано, следва да се приеме, че решението на СРС е влязло в сила на 01.06.2021г.

Изслушани са показанията на свидетелите Г. Н. В. (леля на ищеца) и Л. Ч. З., които съдът в настоящия състав възприема като обективни, безпротиворечиви и съответни на обстоятелствата по делото.

Свидетелката В. посочва, че има спомени за задържането на М., защото това се отразило доста тежко на самата нея и на майка му. Майка му преживя преди 6 години много тежък инфаркт на миокарда. Свидетелката е с 60% ТЕЛК. М. много се притеснил след този случай, изпитвал страх за здравето им, не се отделил от тях цяло лято. Случката била първите дни на месец август. Той бил излязъл да се разхожда и не се прибрал. Но след като не се прибрал и на сутринта и не вдигал телефона, свидетелката и майка му се разтревожили. Звъннали им от 4 РУ, някаква дама, тя се представила и оставила телефон. М. се появил и им разказал какво се е случило. Човек след като попадне на такова място, той още повече се затворил в себе си, това ги притеснявало много. След това, като коментирали като информация, свидетелката няма доверие в реакцията на полицията, камо ли млад човек да попадне там. От тогава той е непрекъснато с тях. Той е завършил социология в С. университет, а преди това е завършил и политология. След случката М. станал по-сприхав, по-категоричен в преценките си. Когато човек е попаднал без никаква причина на такова място, това е едно преживяване, което човек не може да забрави. Свидетелката мисли, че М. бил с нормално здравословно състояние, не е споменавал да е ходил по лекари. Тя няма информация племенникът ѝ да е имал други съприкосновения с полицията. Той е нормален и комуникативен млад човек.

Свидетелят З. посочва, че с М. се познават повече от 20 години. Има добри впечатления от М.. Няма впечатления от него да е склонен към каквото и да е насилие, включително и вербално. Относно конкретния случай, чисто професионално на свидетеля му направило впечатление следното нещо: той преподава като извънкласна дейност, М. също се занимавал с преподаване на по-малки деца – IV клас в едно от най-престижните частни училища. Свидетелят разбрал за задържането му от обаждане на приятел, който му звъннал да му каже, че е видял М. в новините и го попитал, всичко ли е наред. Няколко седмици по-късно, преди започване на учебната година, тъй като и двамата работят на едногодишни договори, разбрал, че договорът на М. няма да бъде подновен. От училището са отказали да имат работни отношения с него. В резултат на това, че той е бил задържан, от него се сменя доверие и всяко едно училище се отнася с недоверие към преподавател, който е бил задържан. Това обстоятелство се отразило доста сериозно върху психиката на М.. Със сигурност не е

приятно, когато човек работи с деца, да го изкарат престъпник. След този случай, възможно е и други работодатели да отказват да работят с него. Задържането на М., чисто професионално, има голям негативен ефект, и е нормално това нещо да се отрази на неговото психично състояние. След задържането имали разговори с М.. Свидетелят забелязал със сигурност душевни страдания, включително появата на страх, уплах от полицията по принцип, некомфортност дори при среща с органи на реда на улицата. Дори една рутинна проверка ще напомня за преживяното, а и всяко задържане води до по-задълбочени проверки и разговори в полицията. М. се занимавал с експерименти по физика и химия. Доколкото на свидетеля е известно, в момента ищецът работи. Свидетелят не знае непосредствено след задържането дали ищецът е работил, но непосредствено след задържането не продължил да работи във въпросното училище. Свидетелят разбрал това от него. Не знае дали е имал и друг трудов ангажимент, докато е работил в училището. Останал с впечатление, че М. е сигурен в това нещо, че не са му подновили договора заради задържането.

В производства от вида на настоящето ищецът носи доказателствената тежест да установи съществуването на обстоятелствата, посочени в исковата молба, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, като следва да установи: 1) съществуването на твърдените вреди, 2) наличието на незаконосъобразни актове, действия и бездействия на служителите на ответника при изпълнение на административна дейност; 3) наличието на пряка причинно-следствена връзка между първите две.

Установява се в случая, че със съдебно решение, влязло в сила на 01.06.2021г., е отменена като незаконосъобразна заповед за задържане на лице № 225зз-1020/07.08.2020г., издадена от полицейски орган от 01 РУ на СДВР, с която ищецът бил задържан. Незаконосъобразното ограничаване на правото на придвижване и престоят в полицейското управление обективно водят до негативни последици върху емоционалното, психическо и физическо състояние на задържаното лице. От показанията на свидетелите се установява, че известно негативно въздействие в социалния и професионалния му живот е било налице, макар и в по-голямата си част тези показания да се отнасят съответно - до лични усещания на първата свидетелка и до преразказ на твърдения на ищеца – при втория свидетел. Това налага извода, че по време на задържането и след това ищецът е претърпял неимуществени вреди. Този извод е допълнително подкрепен от обстоятелството, че за задържането е излязла информация в медиите, от която трети лица научили, видно от показанията на втория свидетел.

Налице е и третата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника - причинно-следствената връзка между незаконосъобразната заповед за задържане и неимуществените вреди. В съдебната практика е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В случая вредите, които се претендират, са пряка и непосредствена последица от отменената заповед за задържане. Ако не бе издаден незаконосъобразният административен акт, ищецът не би претърпял описаните негативни преживявания. Вредата се изразява в

неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на задържания.

Съобразявайки естеството и характера на причинените страдания, обективното състояние на ищеца, като произтичащо от неправомерното задържане, периода, в който то е осъществено и интензитета на негативните изживявания, както и медийното разгласяване, съдът в настоящия състав намира, че справедливо е обезщетяване на причинените на ищеца неимуществени вреди със сума в размер на 1000 лева.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва главното вземане. В съответствие с т.4 от Тълкувателно решение (ТР) ТР № 3/22.04.2005 г. по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК на Върховния касационен съд, претендираната законна лихва следва да бъде изчислена за периода от 01.06.2021г., когато е влязло в сила решението на СРС за отмяна заповедта за задържане.

Съгласно чл.10, ал.3 ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати на ищеца внесена държавна такса и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. В случая е направено искане за определяне на възнаграждение за адвокат на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата, препращаща към Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Минималното възнаграждение, предвидено в чл.8, ал.1, т.2 от Наредбата, приложима в случая, определено спрямо заявената цена на иска: 3000лв., е съответно $300+0,07*2000 = 440$ лв. Тъй като искът е уважен за една трета от претендирания размер, възнаграждението следва да бъде съразмерно редуцирано на 147 лв. Заедно с тази сума ответникът следва да възстанови и сумата 10 лв. – платена държавна такса.

На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, съдът следва да осъди ищеца да заплати на ответника възнаграждение за юрисконсулт, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ (ЗПП). По силата на препратката, установена в чл.37, ал.1 ЗПП, възнаграждението за юрисконсулт следва да се определи съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Имайки предвид минимума, посочен в разпоредбата - 100 лв., съдът в настоящия състав определя на възнаграждението в полза на СДВР съразмерно с отхвърлената част от иска на 67 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. С. Д., с ЕГН [ЕГН], сумата 1000 (хиляда) лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на заповед за задържане на лице № 225зз-1020/07.08.2020г., издадена от полицейски орган от 01 РУ на СДВР, отменено с решение от 02.04.2021г. година по НАХД № 10334/2020г. по описа на Софийски районен съд, НО, 116 състав, влязло в сила на 01.06.2021г., заедно със законната лихва върху сумата, считано от 01.06.2021г. до деня на изплащането ѝ, и ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част до предявения размер от 3000 (три хиляди) лева.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. С. Д., с ЕГН [ЕГН], сумата 157 (сто петдесет и седем) лева – разноски по делото.

ОСЪЖДА М. С. Д., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата 67 (шестдесет и седем) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14 – дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: